

Z POHÁDKY DO POHÁDKY

Obecní knihovna Předměřice nad Labem
září 2009

Pohádky, které se vám dostávají do rukou prostřednictvím tohoto sborníčku, vymysleli žáci 5.B třídy v rámci projektu věnovanému pohádkám. Při výuce se žáci seznamovali s pohádkou jako literárním žánrem, četli pohádky našich nejznámějších spisovatelů, besedovali o nich a vytvářeli ilustrace k pohádkám. Součástí projektu byla také exkurze do České Skalice a do Ratibořic, tedy do míst, která jsou spjata s životem a dílem Boženy Němcové, sběratelky a autorky mnoha našich národních pohádek.

Nechyběly ani návštěvy v naší knihovně. Zde si děti připomněly jméno H. Ch. Andersena a po zhlédnutí výstavy knih s pohádkami jiných národů zjistily, že pohádky si vyprávějí lidé na celém světě. Velká pohádková soutěž, která proběhla také v knihovně, celý projekt o pohádkách uzavřela.

Přejeme pěkné zážitky při četbě pohádek našich začínajících autorů.

Tři královské dcery

Byl jednou jeden král a královna. Nebydleli v zámku jako jiní králové a královny, nýbrž uprostřed lesa v malé chaloupce. Měli tři dcery, Alenku, Žanetku a Magdalénku. Alenku i Magdalénku unesl zlý skřítek, když byla děvčata ještě malá. Žanetka byla jediná dcera, kterou jim skřítek ještě neunesl. Král a královna měli se skřítkem dlouholetý spor. Aby nepřišli i o Žanetku, odstěhovali se daleko od města.

Uplynulo devět let. Rodiče nebyli doma, Žanetka uklízela a v tu ránu někdo zaklepal na dveře. Žanetka běžela otevřít. Za dveřmi stál skřítek. Popadl Žanetku a zmizel. Když to král doma zjistil, vydal se na svůj starý zámek a dal po celé zemi rozhlásit, že kdo princeznu najde a přivede, dostane část králova jmění, princeznu a zámek k tomu. Přihlásilo se několik zdatných mladíků, že se princeznu vydají hledat. Ale poté už je nikdo neviděl a také už se jiní nepřihlásili.

Za dalších devět let se v království objevil nějaký mládenec, o kterém se říkalo, že je veliký silák a ničeho se nezalekne. Ten mladík se jmenoval Janek. Vydal se do světa a princeznu našel. Vracel se s nimi zpět, ale těsně před branou ho dostihl zlý skřítek a začaroval ho. Avšak Janek vytáhl koření po své babičce, která říkávala, že to koření platí na všechny skřítky. A taky že se to stalo. Janek vysypal sáček k nohám skřítky a skřítek zmizel na věky. S ním zmizela i kletba.

Janek si vzal Žanetku za ženu. Magdalénka s Alenkou se odstěhovaly zpátky k rodičům a našly si ženichy. Všichni žili šťastně až do smrti.

Eliška Zemková

O třech bratrech

Byli jednou tři bratři. Jmenovali se Pepa, Vašek a Honza. Žili v polorozpadlé chatrči. Měli kocoura, kohouta a kozu. Jednou Honza řekl: „Takhle to dál nejde. Vydáme se do světa a třeba se na nás usměje štěstí.“

Šli směrem k lesu kolem tůňky přes kopec, a když došli na kraj lesa, byl večer.

„Bratříčci, lehneme si a vyspíme se.“

„Dobrý nápad, Vašku.“

Lehli si a spali. Když se ráno probudili, šli dál. Došli do města jménem Kotrmelec. Město bylo liduprázdné, tak šli na zámek. Visely na něm černé vlajky. Zeptali se strážce, co se děje. Ta počala vysvětlovat, že v jeskyni se usídlil drak.

Najednou zazněla fanfára: „Slyšte, slyšte. Náš pan král vyhlásil, že kdo zabije tříhlavého draka, dostane jednu z jeho tří dcer.“

„To se nám hodí,“ řekl Pepa a vydali se hledat draka.

Když ho našli, začali s ním bojovat. Každý z bratrů bojoval s jednou hlavou.

Zabili draka a šli na zámek pro odměnu. Dostali čtvrt království a každý jednu princeznu. Žili šťastně, a pokud neumřeli, žijí dodnes.

Marek Zahradník

O panovačné princezně

Byl jednou jeden král a ten měl jednu dceru. Ta byla zlá a panovačná, na všechny jen křičela. Služebnictvo raději uteklo. Král si už nevěděl rady, co s ní má dělat. Zavolal lékaře a kouzelníky, ale nikdo mu nepomohl. Jednoho večera byla velká bouře. Vtom se náhle ozvalo ťukání na vrata. Král otevřel. Stál za nimi kouzelník Radon a řekl, že promění princeznu na hodnou.

Druhý den si ji odvedl na hrad. Musela se naučit vařit, prát a uklízet. Každý den, když udělala to, co měla, ji za odměnu naučil jedno kouzlo. Když se princezna vše naučila a poděkovala, mohla jít domů. Král se chtěl Radonovi bohatě odměnit, ale on nic nechtěl. Rozloučil se a odešel. Byl rád, že princezna už není panovačná.

Michaela Hellmannová

Princ Přibyslav

(Pohádka na vyjmenovaná slova)

Před dávnými časy žili byli v jednom království král a královna. Jak čas plynul, slýchal král královnu častěji vzlykat. Život jim nedopřál jejich jediné přání – syna. Král chtěl královnu potěšit a vyplnit tak jejich touhu. Rozhodl se požádat o pomoc mocnou čarodějku.

Její příbytek byl ukrytý v černém lese. Když vstoupil do její chatrče, zjevila se mu čarodějka i se svými pomocníky – černým netopýřem a syčícím výřem. Vyslechla královu prosbu a řekla: „Vyhovím ti, královně se do roka narodí syn. Ale mám podmínku. Za devatero horami na vysoké hoře stojí zakletý zámek. V něm je ve zlaté komnatě ukryta skleněná koule, která

má kouzelnou moc. Až bude synovi osmnáct let, musí tu kouli přinést.” Král byl rád, že se královně splní sen, a tak souhlasil s podmínkou. Čarodějka mu nasypala bylinky a dala potřebné rady. Mysleli si, že se to nevyplní, ale opravdu, do roka se jim narodil syn. Dali mu jméno Přibyslav.

Čas rychle utekl a z bystrého chlapce se stal osmnáctiletý muž. Král mu řekl o podmínce a Přibyslav odpověděl: „Půjdu, tatínku, musím přece dodržet slovo, které jsi dal.“

Cesta k zakletému zámku byla pro Přibyslava zkouškou. Šel v bouři, blýskalo se, jako kdyby byl den. Šel pustou krajinou, kde se ozývalo jen vytí vlka a houkání sýčka a kde usychal i pelyněk. Musel si zvykat na ticho, které rušila jen kopyta jeho kobyly a bzučení protivného hmyzu. Naučil se rozdmýchat oheň i mýtit neproniknutelné houští. Tak se dostal k zámku k vysoké deváté hoře. Byl tak unavený, že sotva doklopýtal k bráně, která se odemykala jen dotykem dlaně. Nalezl zlatou komnatu, jejíž nábytek se blýskal, až oči přecházely, a vše zářilo tak, jako kdyby byl člověk v ohnivé výhni. Mezi tím vším se třpytila koule. Princ ji popadl a uložil do pytle a převázal pytel lýkovým provázkem.

Cestou zpátky se vše zazelenalo a rozkvetlo. Šťasten dojel domů a odnesl s rodiči kouli čarodějce. „Nezmýlila jsem se, z vašeho syna se brzy stane dobrý král,“ řekla čarodějka. Princ se zanedlouho oženil a stal se opravdu dobrým králem.

Tomáš Smetana

O Honzovi

Byl jednou jeden Honza. A ten Honza byl hodně líný. Celý den se válel a s ničím nepomohl. Matka mu jednou připravila bochník chleba a řekla: „Honzo, vstávej, půjdeš do světa!“ Ale Honza se vymlouval: „Neznám cestu.“ Matka mu poradila: „Jdi přímo za nosem.“

A tak Honza vzal bochník chleba, také trochu buchet a šel. Jak šel po cestě, došel ke krásnému zámku. V tom zámku bydlela ježibaba, ale Honza to nevěděl. A tak šel k zámku a zabouchal na vrata. Ježibaba se rychle proměnila v krásnou dámu. Honza si pomyslel, že tady bude bydlet i bohatý král. Ježibabě se ale kouzlo vymstilo. Když prošla branou, opět byla ježibabou. Honza našel meč a usekl ježibabě hlavu.

A už stála před Honzou opravdová princezna v plné kráse. Princezna se Honzovi zalíbila a Honza princezně také. Tak byla brzy svatba. Zazvonil zvonec a pohádka je konec.

Josef Čížek

O zatoulané princezně

Byla jednou jedna princezna, která byla zakletá. Pořád jen jedla a jedla. Všechno to začalo dnem, kdy se narodila. Do jejího pokojíčku vstoupily tři sudičky. Ty první byly žákyně, a tak začaly nad princeznou tancovat a vymýšlet samé skopičiny. Ale ta třetí byla poněkud starší, kulhala a pořád si nosila něco k jídlu. Protože pan král zapomněl přichystat pohoštění, třetí sudička Jenovéfa se rozzlobila. Zavěštila miminku, ať má pořád chuť k jídlu a ať to nikdy nepřestane.

Od té doby princezna Kručinka jedla a jedla, až byla poněkud kulatá. Na zámku žil také ministr, který byl královou pravou rukou. Jmenoval se Prorada. Ten se zamiloval do princezny. Vždycky říkával, že až bude mít Kručinka 100 kilo, vezme si ji za ženu. Jednoho dne byl král přelice smutný, stalo se totiž velké neštěstí. Princezna se ztratila.

Zavolali detektiva Lupu, aby ji našel. Detektiv začal pátrat, ale byl velice zbrklý, a tak se dostal na nějakou stopu až za týden. Došel na Vševědí vršek, kde bydlel Děda Vševěda. Protože byly sudičky žákyňky neposlušné, byly poslány na praxi právě na Vševědí vrch. Konečně dorazil i detektiv Lupa. Začal vyprávět, že se princezna ztratila. Pátral u perníkové chaloupky, ale tam prý byla jen nějaká slečna zavřená v chlívku a starší ježibaba, která nosila pořád něco k jídlu. Tak se mladší sudičky dozvěděly, kde princezna je.

Vydaly se princezně na pomoc. U perníkové chaloupky potkaly mladíka, který odlupoval perníček. Vysvětlil sudičkám, že je kuchař z královské kuchyně a že se vydal hledat princeznu Kručinku. Dali hlavy dohromady a vymýšleli plán, jak vylákají zlou Jenověfu a Proradu a jak princeznu osvobodí. Tak se také stalo, že Prorada začal zuřit a princeznu stopovat.

Mezitím sudičky na paloučku očarovaly kuchtíkovi kytaru. Ale princezna, kuchtík a Prorada se setkali. Princezna s kuchtíkem měli strach, ale objevily se tam sudičky a poradily kuchtíkovi, aby zahrál na kytaru. Všichni začali tančit, ale Prorada si myslel, že promění kuchtíka v kámen. Začal říkat zaklínadlo, ale jak musel tančit, zakopl a ukázal na sebe, takže zkameněl on sám. Princezna tím spěchem a tancem zhubla a byla krásná. Kuchtík dostal princeznu Kručinku za ženu. Na svatbu pozvali i sudičky. A žili všichni šťastně až do smrti.

Jakub Stanner

Velký, Tlustý a Hubený

Byl jednou jeden král a ten měl syna, prince Davida. Princ šel jednou zrána na hon. Chtěl si chytit nějakého toho zajíce k obědu. Když však byl uprostřed lesa, uviděl človíčka a ten človíček byl tak hubený, že skoro nebyl vidět.

Princ přišel k němu a zeptal se ho: „Copak že jsi tak hubený?“ Človíček odpověděl: „Inu, proto jsem tak hubený, protože jsem se tak narodil a lidé mi začali říkat Hubený.“

Človíček ještě pokračoval: „Milý princi, věděl bych o takové krásné princezně, která by se vám jistě líbila.“

David se se zájmem zeptal: „A kdepak bych ji měl hledat?“

„Zlý černokněžník ji vězní ve svém hradě, ale dostat se k němu je nemožné.“

„Ty víš, jak bych se k němu dostal?“

„Inu, vím i nevím. Když půjdeš po téhle pěšince, dojdeš k řece, ale je těžké ji přejít. Potřeboval bys k tomu alespoň tlustého, aby se mu do břicha vešli dva koně.“

„Takový se těžko hledá. Takhle přijdu domů bez princezny.“ „Nezoufej, já jednoho takového znám. Zítra přijed' na tohle místo. Budu tady na tebe čekat i s tlustým chlapíkem.“

„Děkuji ti, dobrý muži, tak nashle zítra!“

Další den se oba podle dohody sešli na tom místě, co včera. Princ šel z města s koněm a Hubený z lesní chaloupky s Tlustým a Velkým.

„Pročpak jsi přivedl i takového velkého muže?“ zajímal se David.

„Zdálo se mi, že by se nám na naší cestě mohl hodit.“

„Inu, dobře, budu rád, když půjdete se mnou.“

Běželi a šli. Tlustý pil z pramene, aby mohli projít suchým korytem řeky, Velký vzal všechny na ramen, aby nemuseli šlapat po horách, protože by to trvalo celé měsíce. A jak tak šli, došli až k velikému hradu. Hrad měl velkou bránu, ale ta byla zavřená, proto přišel na řadu s pomáháním Hubený.

Navrhl, že se protáhne škvírou v bráně a že ji zevnitř otevře. Všichni s návrhem souhlasili. Hubený se protáhl škvírou a bránu otevřel. Černokněžník se právě chystal na nádvoří, že si vyjede s princeznou na projížďku. Když zahlédl prince s pomocníky, šel k nim a řekl: „Inu, všechny překážky na cestě jste překonali, tak vám princeznu dám.“

Princezna byla ráda, že ji princ vysvobodil. Byla svatba a všechno šlo až tak dobře, že o rok později měli děti.

Kateřina Zákostelská

Opičí rodina

Byla nebyla jedna chaloupka a v té chaloupce žila opičí rodinka. Jednoho dne se táta rozhodl, že pošle svého nejstaršího syna do světa. Druhého dne opičí maminka připravila synovi banány, ten se rozloučil a šel do světa. Když vyšel z chaloupky, povídá: „Já se brzy vrátím.“

Šel a šel přes tři lesy a přes tři řeky. Třetí den se přihodilo něco zvláštního. Nejstarší syn se rozhodl vrátit se domů. Něco nepopsatelného ho táhlo zpět. U rodné chaloupky uviděl, jak se topí bráška. Brášku vytáhl z vody, a tak mu zachránil život. Když přišli všichni domů, maminka rozhodla, že už nikdo do světa nepůjde. Žili spokojeně až do smrti.

Tereza Hochmanová

Kouzlo krásy

Jednoho obyčejného dne se ve vzdálené vsi mladé ženě narodila krásná dceruška. Pojmenovali ji Elen. Když byly Elen tři roky, její matka vážně onemocněla a zakrátko zemřela. Tak malá Elen musela žít s otcem, který jí celý život jen ztěžoval. Jednou na Štědrý večer otec vyhnal Elen z domu a řekl jí: „Běž, a jestli se nevrátíš s bohatým mužem, tak mi přes práh ani nevkrečíš.“ Elen nic jiného nezbývalo, a tak šla.

Šla z vesnice do vesnice, z města do města, ale nikde nepotkala muže, který by se zamlouval otcovým podmínkám. Celá vysílená došla do hostince, kde omylem vrazila do velmi krásného muže. Pohlédla do jeho tváře a celá ztuhla jako kámen. Vrazila totiž do prince Roberta. Sklonila se a začala se zdvořile a rychle omlouvat, až jí nebylo rozumět, jak drmolila. Prince to přimělo, aby se sklonil a podíval se jí do tváře. „Jste tak krásná,“ řekl jí a pak odešel.

Toho večera dal princ vyhlásit, že jeho sestra vážně onemocněla a kdo ji vyléčí, může si požádat o to, co bude chtít. Mnoho světoznámých lékařů přišlo, ale nepochodil nikdo. Elen, která znala pár receptů od matky na různé nemoci, se rychle vydala do zámku. Čekala, že jí dají šanci, ale jak strašně se zmýlila. Nikdo ji do zámku nechtěl pustit. Tak se začala dohadovat se strážným. Ten hluk uslyšel i princ a řekl si, že se půjde podívat, kdo ten křik vydává. Když došel ke strážným, uviděl tu krásnou ženu, která do něho vrazila v hostinci. Zeptal se, co se děje. Elen vše vysvětlila. „Proč jí bráníte vstoupit do zámku?“ řekl princ strážným. „Může moji sestřičku zachránit.“ A tak ji princ vedl k princezniným komnatám. Když Elen viděla, jak na tom ta princezna je, řekla: „Musí vypít celý hrnek šípkového čaje a šest dní ležet v posteli.“ Jak řekla, tak provedli. Za šest dní byla princezna zdravá.

Princ se Elen zeptal, co chce za odměnu. A ona mu odpověděla, že chce nemožné. Princ se vyptával, co dál, až mu to

prozradila. Řekla: „Chtěla bych vás za muže, ale vím, že to nejde.” Princ se usmál a řekl: „Proč by to nebylo možné? Chtěl jsem vás požádat o ruku už před třemi dny.“ Když byla Elen s princem sama, řekla mu: „Tím vším, čím jsem prošla, mě drželo jediné. Byla to naděje. Kde je naděje, tam je i láska.“ Zazvonil zvonec a pohádky je konec.

Hana Kořátková

O princezně Anežce a princí Antonínovi

Byl jednou jeden král a ten měl jen jednu dceru jménem Anežka, která neměla žádného ženicha. Tak jednoho dne dal král vyhlásit, že dá princeznu tomu za ženu, kdo uhádne tři hádanky. Krále zajímala odpověď na tyto otázky: zda má koza ploutve, jestli je těžší kilo železa, nebo kilo sena a jestli má želva zuby.

Druhý den hned ráno už byli v království první princové. Král jim položil tyto tři hádanky, ale nikdo je neuhádl. Najednou přišel další princ jménem Antonín. I jemu položil král stejné tři hádanky. Antonín je zodpověděl. Anežka a Antonín se brzy vzali.

Když se jim narodila holčička, musel Antonín odjet. Po jeho odjezdu se u Anežky objevil čaroděj a řekl jí, ať mu dá svou dceru. Královna mu ji dát nechtěla. Nakonec si ji čaroděj stejně vzal. Když Antonín přijel, Anežka mu vše pověděla. Antonín začal dceru hned hledat. Hledal všude, ale nikde nebyla, jako by se po ní zem slehla. Ale najednou uviděl hrad a z něj se ozýval křik dítěte. Uviděl malou princezničku, jak ji tam drží čaroděj. Pomalu se k nim Antonín přiblížil, dcerušku čaroději vzal a rychle odjel na zámek. Tam ho už čekala Anežka. A pak byla hostina a zazvonil zvonec a pohádky je konec.

Kristýna Černá

O Madle a Adle

Žil byl jednou jeden chudý kastelán, který měl dvě dcery, Madlu a Adlu. Madla byla hrozně tlustá a všem všechno záviděla. Zato Adla byla krásná a velmi hodná. Když bylo Madle osmnáct let, rozhodl táta, že ji pošle do světa. Madla byla zvyklá na domov, takže se jí z domu vůbec nechtělo. Ale co řekne táta, to platí. Madla šla.

Šla dlouho, až dorazila k černému a strašidelnému lesu. Vešla do lesa a po chvíli dostala chuť na svou svačinu. Sedla si na pařez a rozbalila si chleba se sýrem. Najednou se před ní objevil veliký potkan Karel. Ptá se Madly: „Dáš mi kousek sýra?“ „Já ti nedám, sama mám málo,“ odpověděla. Karlovi začaly červenat oči a rudnout tváře. A najednou jí vzteky ukousl hlavu. A bylo po Madle.

Za pár dnů se to dozvěděli i táta a Adla. Doma ji oplakali. Adla se rozhodla, že najde to místo, kde sestra umřela, a také toho, kdo jí ukousl hlavu. Když přišla do temného lesa, dostala chuť na sýr. Najednou se objevil potkan Karel: „Dáš mi kousek sýra?“ Adla odpověděla: „Dám ti sýr.“ Najednou se Karel proměnil v krásného prince. Adla se zeptala, jestli neví, kde je její sestra Madla. Princ z lásky k ní přičaroval sestru zpět a vypadala jako dříve. Potom požádal Adlu o ruku a byla svatba. A Adla se stala královnou.

Eva Zubrová

Lovci draků

Bylo nebylo, jednoho dne se v takovém městečku přímo na tržišti rozhodli dva bojovníci, že se vydají do světa lovit draky. Jak už to tak bývá, neměli to jednoduché. Jejich cesta začala v království, kde žil zlý král, který byl na pravé oko slepý. Když přešli přes toto království, čekal je opravdu těžký úkol. Potkali obrovského červa, který plival zelený sliz. Oba

však byli stateční a červa přemohli.

Dále museli jít přes pole plné masožravých kytek. Ale nebyly to jenom tak obyčejné kytky, byly totiž navíc hrozně obrovské. Na bojovníky bylo něco takového krátké. Vzali své meče a celé pole posekali. Když došli na konec světa, nenašli žádnou příšeru ani tříhlavého draka chrlícího oheň, ale dvouhlavého draka, který ani neuměl létat. Vydali se tedy na cestu zpět. Do svého města se už však nevrátili. Zůstali totiž v království zlého, napůl slepého krále, a chránili obyčejné lidi žijící v tom království.

Všem se nakonec dobře dařilo a všichni byli šťastni. A co se stalo s drakem? S tím strašili všechny nepřátele, protože nikdo nevěděl, jaký je ten drak strašpytel.

Viviana Ludvíková

Hrad Black Mirror

Byl jednou jeden král, který se jmenoval Casper. Měl syna Josefa a ten byl neposedný. Bydleli na hradu Black Mirror. Jednoho dne řekl král synovi: „Běž si uklidit pokojíček.“ Josef šel. Po jedné hodině se šel král podívat na syna a syn neuklízěl. Král šel do kuchyně pro vařečku, pak zase do pokoje a pak dostal Josef výprask. Syn potom raději pokoj uklidil. Za chvíli někdo zazvonil. Syn se šel podívat, kdo přichází. Byla to královna, která se jmenovala Eleonor. Společně šli na oběd. Pak si šli každý do svého pokoje lehnout.

Když rodiče spali, syn utekl. Když se Eleonor s Casperem probudili, začali syna hledat, ale už ho nikdy nenašli.

Pavel Urban

Kočíí palác s princeznou Amálkou

Byla jednou jedna princezna Amálka a ta byla tuze krásná. Žila ve velkém paláci a vedle ní měly palác kočky. Amálka neměla moc dobrou povahu, měla ráda jenom hezké věci. Některé kočky nebyly moc hezké, a tak je Amálka trápila. Kočíí král ji několikrát varoval, že se ke kočkám musí chovat dobře. A když Amálka zase jednou neposlechla, král ji začaroval: „Kočíí vousy, kočíí chlup, ať je z tebe kočka, co by dup.“ Z Amálky se stala kočka. Ostatní kočky z ní měly strach a tak se s ní nebavily.

Amálka byla nešťastná. Tak žila tři roky, až se to jednoho dne změnilo. Jednou našla Amálka starou nemocnou kočku, kterou vyléčila. Potom se objevil kočíí král a řekl jí, ať se nad sebou zamyslí. Proč je zakletá? Když to uhodne, vrátí se domů jako princezna. Amálka nemusela dlouho přemýšlet. Hned věděla, že by se měla zlepšit, že byla na vině její povrchnost a pýcha. Nyní byla milá a uměla pomoci, kde bylo třeba. Kočky jí odpustily.

Král uznal, že se napravila a že může jít domů. Amálku odčaroval a dal jí s sebou tři koťata pro štěstí. Jedno z těch koťátek nebylo krásné, ale Amálka viděla, že má laskavé oči a že krásně přede. Dokázala mít ráda i toto koťátko.

Nathalie Jaklová

Neposedný mizera

Byla jednou jedna maminka s tatínkem a ti měli dvě dcery, Kát'u a Áju. A tyhle holky chtěly moc mít psa. Jejich tatínkovi se ten nápad ale nelíbil. Kát'a a Ája měly naštěstí tetu, která pracovala v útulku pro psy. Také jejich mamka se každý den dívala na internet, jestli tam není nějaký inzerát na menšího pejska, který by byl hodný a který by se alespoň trochu tatínkovi zamlouval. Jednou v úterý se maminka zase šla podívat na internet a uviděla tam nádhernou biglici jménem Sindy. Okamžitě s holkama zavolaly tetě, že si pro ni příští týden přijedou. Holky byly nadšené a tat'ka s tím už nemohl nic dělat.

V září si pro biglici dojely a byly moc šťastné. Ovšem čtrnáct dní poté začaly potíže. Sindy začala žrát, na co přišla, a když byli všichni pryč, začala řádit. Okousala židli, vyspala se na gauči a dělala mamce „pořádek“ v ladicích na nehty. Tak to bylo den co den, ale pouze do té chvíle, než se tat'ka našel a zajistil prolamovací dveře do obývacího pokoje páčkou. Ale ani to nepomohlo, protože když má někdo sklerózu a zapomene zavřít dveře, jde Sindy do koupelny nebo jiného pokoje a likviduje, co se dá.

A takhle nejspíš také dopadnete, když si pořídíte temperamentního a nenapravitelného bigla.

Kateřina Ottová

*Ilustrace k pohádce K. Černé
O princezně Anežce a princí Antonínovi*

*Ilustrace k pohádce T. Smetany
Princ Přibyslav*

Pohádky napsaly děti 5.B pod vedením Mgr. Jitky Salfické
Na titulní straně obrázek Elišky Zemkové
Sborník uspořádala: Mgr. Jana Kopřivová

Na exkurzi v České Skalici a v Ratibořicích

